zření bylo již v době, kdy se D. setkal s četníky na cestě. Jeť napověděno obsahem trestního oznámení, že četníci usuzovali již z E-ova sdělení — který vyjevil nejen, že byla osobami jim udanými hrána hra v karty, nýbrž i že dal hráčům současně s kartami také skleničku na karetné (pinku) — že byla hrána hra zakázaná, spatřujíce právě v tom, že šlo o hru, při níž dávali hráči »do pinky«, připuštění E-ovo a tím důvod k podezření, že byl hrán »ferbl«. Zda skutečnost právě uvedená svědčí o tom, že byla hrána tato zakázaná hra, a zda tu tedy bylo už na základě E-ova sdělení důvodné podezření a tím vědomí vrchnosti o spáchání přestupku zapovězené hry, se rozsudek nevyjadřuje, ač to bylo nutné pro posouzení v tom případě, že D. neučinil udání dříve na četnické stanici.

Rozhodl-li okresní soud tak, jak uvedeno v rozsudečném výroku, na podkladě tak kusém a nedostatečném, je patrno, že neměl na zřeteli uvedená právní hlediska. Pochybil tak v otázce, zda je tu okolnost, pro kterou přestává býti skutek trestným [§ 281, č. 9, písm b) tr. ř.]. Porušil tudíž zákon v ustanovení § 522 tr. z. a § 259, č. 2 tr. ř. tím, že:

1. nevyměřil obžalovanému D. jako udavači žádný trest, ač nezjistil, zda jsou u něho splněny všechny podmínky, na nichž závisí beztrestnost udavače,

2. pokládaje obžalovaného D. zřejmě za udavače uznal jej vinným, ač ho měl za tohoto předpokladu zprostiti podle § 259, č. 2 tr. ř.

Vytýkaná vadnost je takové povahy, že nelze rozhodnouti ihned ve věci samé. Podle toho, co bylo uvedeno, je možno, že se porušení zákona stalo na škodu D-ovu. Zmateční stížnosti na záštitu zákona bylo proto podle §§ 33 a 292 tr. ř. vyhověno a uznáno právem, jak uvedeno.

Podotýká se, že dospěje-li okresní soud k přesvědčení, že obžalovaný D. nebyl udavačem, bude se mu omeziti opět na to, že jej uzná vinným přestupkem podle § 522 tr. z., nebude mu však moci vyměřiti trest, neboť by toto opatření bylo k jeho škodě a odporovalo by tak zásadě vyslovené v § 292 tr. ř., že totiž výrok, učiněný podle tohoto zákonného ustanovení, nemá účinek na obžalovaného.

Čís. 6414.

Souhlasil-li obžalovaný s tím, aby bylo hlavní přelíčení provedeno v jeho nepřítomnosti, nemá právo odporu proti kontumačnímu rozsudku.

Ve třídenní lhůtě, stanovené v § 427, odst. 3 tr. ř. (§ 284, odst. 1 tr. ř.), musí býti odpor též odůvodněn.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1939, Zm II 263/39.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl odpor obžalovaného proti rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199, písm. a) tr. zák.

Důvody:

V přípise, došlém k nalézacímu soudu před hlavním líčením, žádal obžalovaný za jeho odročení z důvodu, že je svědek A. v Německu na

práci; oznámil, že se k líčení nedostaví, poněvadž má za to, že se konati nebude, a podotkl na konci, že »jestli se tak stane, je jist, že zákonitě se věc rozřeší i bez jeho přítomnosti«. Tím obžalovaný projevil souhlas, aby se hlavní líčení konalo v jeho nepřítomnosti a nepřísluší mu proto právo odporu proti kontumačnímu rozsudku (rozh. č. 2408 Sb. n. s.). Nad to není okolnost, uplatněná v odporu obžalovaného, že prý obžalovaný měl za to, že bude líčení vzhledem k onomu přípisu odročeno, neodvratnou překážkou, která obžalovanému zabránila dostaviti se k hlavnímu líčení (§ 427, odst. 3 tr. z.). Nebylo proto odporu vyhověno.

Zrušovací soud nepřihlížel k odůvodnění odporu obhájcem chudých, poněvadž bylo podáno až po uplynutí třídenní lhůty od doručení kontumačního rozsudku odžalovanému; jeť odpor v této lhůtě též odůvodniti (rozh. č. 2512 Sb. n. s.).

Čís. 6415.

Obecnímu zřízenci nelze upříti ochranu podle § 68 tr. z. proto, že nebyl vzat do přísahy a že při výkonu služby neměl úřední šat nebo odznak.

Obecní ponocný, přijatý obecním zastupitelstvem a vzatý starostou do slibu, je osobou v § 101, odst. 2 tr. z. uvedenou a tedy veřejným úředníkem ve smyslu § 153 tr. z.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1939, Zm II 182/39.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle §§ 312, 313, odst. 2 tr. z., vyhověl však zmateční stížnosti státního zastupitelství do téhož rozsudku, zrušil napadený rozsudek, pokud jím byl obžalovaný odsouzen pro přestupek podle § 312 tr. z. spáchaný skutkem, s nímž byly spojeny následky, v důsledku toho zrušil rozsudek i ve výroku o trestu jakož i ve výrocích s tím souvisících a uznal obžalovaného vinným zločinem těžkého poškození na těle podle § 153 tr. z., jehož se dopustil tím, že dne 28. ledna 1939 v N. úmyslně na těle ublížil obecnímu strážníku a ponocnému P., tedy veřejnému úředníku, když vykonával své povolání.

Z důvodů:

Nalézací soud zjistil na základě výpovědi svědka P., že byl svědek přijat obecním zastupitelstvem v N. za obecního strážníka, že tuto službu nastoupil dne 1. ledna 1939 a dne 8. ledna 1939 že byl vzat starostou obce do slibu a že v noci konal službu ponocného, jako každý obecní strážník v N. Toto zjištění má plnou oporu ve výpovědi svědka P., který zejména výslovně udal, že v N., malé to obci o 450 obyvatelích, je zvykem, že obecní strážník dělá v noci od dvaceti dvou do dvou hodin